

Puskás Kinga

Füles

*Fiatalok a diszkrimináció
ellen
novellapályázat*

Játszótér, homok, zaj... Igen, egy nagyváros már csak ilyen! Ahogy itt ülök, és a gyerekeket nézem, szinte észrevétlen szorul el a szívem. Lassan, lassan, fojtogat a sírás. Miért? Magam sem tudom.

– Katica! Katicabogár! – hallom.

A szél sodorja fülembe? Vagy szívverésem adja tovább, és ereimbe csörgedez, mint patak vízcseppjei? S egyszerre megértem!

Roli, azaz, „Füles” szól hozzám több mint tíz év távolából. A kis falumból, ahol nem volt ugyan modern homokozó, de volt virágos rét, meggyfák a kertben és nagymama is élt, az én drága nagymamám. Minden nyarat nála töltöttem. Így ismertem meg Rolit, akit a többi gyerek elálló nagy fülei miatt csak Fülesnek hívott. Roli olyan korú, mint én. Ő is nyáron született. Biztosan tudom, hiszen nagymamánál a kertben ünnepeltük a szülinapunkat emeletes csoki tortával, amit a nagyfi kettőnknek készített. A torta teteje tejszínhabbal díszítve kezdőbetűinkkel.

Füles vékony kis cináber gyerek volt, pedig mindig szeretett enni. A napsütésben fekete haja csillogott. Ezt nagyon szerettem nézni! Mintha korommal lenne befestve. Nagyokat kacagott, ha kiengedtek bennünket az udvarra játszani. Ugráló köteleztünk, fociztunk. Versenyeztünk, ki tud a pöttyös labdával többet pattogatni. Nagyokat kacagott, ha dulifuliztam, mert nem sikerült olyan sokáig ugráló köteleznem, mint neki. Miután lehiggadtam, mindig megmutattam, hogy kell jól csinálni. Most már azt is tudom, gyakran ügyetlenkedett, csak hogy megnevettesen. Hol nálunk, hol nagyinál játszottunk.

Aztán rengeteget bújócskáztunk a nagyfi kertjében. Volt is hol, hisz a kertben állt rengeteg fa, ott volt a fészker is, a ház mögött is jól lehetett bújni. Emlékszem, egyszer Roli úgy elbújt a szénák között, hogy estig kerestem, mire ő magától előjött.

Egy napon a szomszéd néni kopogott be nagymamámhoz.

– Julikám! Már meg ne haragudj, de nem értelek. Hogy mered a kis Katikát átengedni ezekhez! – És jól megnyomta az „ezekhez”-et.

Én persze nem értettem. Csak hallgattam a számomra ismeretlen szavakat: kocsma, lyukas, fazék, nyeletlen ásó... Ma sem tudom, miért ezeket a szavakat jegyeztem meg.

Mikor a szomszéd néni elment, nagymamám leültetett maga mellé, és beszélt nekem olyan emberekről, akik nem dolgoznak, még meg is lopják a másik rendes embert. Nem nagyon tudtam oda figyelni arra, amit mondott, mert egyre csak az járt a fejemben, hogy milyen jó lesz nyuszikat lesni a patakparton Rolival.

Roli, mint mindig, most is pontosan érkezett.

Fogunk vinni répát is, hogy ha meglátjuk a nyuszikat, megetethessük és megsimogathassuk őket. Milyen jó lesz Rolival sétálni és nyuszira lesni a patakparton. Hirtelen elfogott az öröm és az izgalom érzése, és már másra nem is tudtam gondolni, csak a délutánra.

...Sosem késett. Nagyi, ha nehezen is, de elengedett, viszont arra megkért, hogy még sötétedés előtt érjek haza. Elindultunk. Nagyon jól telt a délután, pont úgy történt minden, ahogy én azt elgondoltam. Kivéve egyvalamit. Amikor hazaérkeztem a patakpartról, észrevettem, hogy elhagytam az arany fülbevalómat. Pityeregni kezdtem, és Roli egyfolytába csak ezt mondogatta: „Megtaláljuk, megkeressük”. Majd láttam, neki is könnyes lett a szeme. Aztán a nagyi is észrevette. Minden egyes pillanatról kikérdezett, hátha kiderül, hogy hagytam el. Sírtam, siránkoztam, magyarázkodtam, de hiába. Másnap ismét eljött „Füles”, de a nagyi most nem engedett el velem, mondván, hogy holnap jönnek értem, és még be kell pakolnom. Aztán átjött ismét a szomszéd néni. Amikor hallgattam a beszélgetésüket, már rájöttem, hogy Rolit gyanúsítják a fülbevalóm miatt. Hiába tiltakoztam és magyarázkodtam, hogy ő nem tenne ilyet. Nem hitt nekem senki. Másnap megérkeztek anyáék, és a nagyi elmesélt nekik mindent. Aztán apa és anya leültettek, majd ők is leültek, és elmagyarázták, hogy Roli ki is valójában, milyen családból származik. Roli cigány. Még jó is, hogy így történt, mert nem tudták hogyan is kérjék meg nagyit, hogy ne engedjen cigánnyal játszani – mondták a végén.

Másnap aznap kora délután hazaindultunk. A nagymamám tíz éve meghalt, azóta „Fülest” sem láttam. Még hallani sem hallottam róla. Hiszen mióta nincs nagymama, nincs falusi nyaralás sem. Nagyi temetésén találkoztunk utoljára. Sírtunk, nagyon sírtunk a nagyi miatt is és amiatt is, hogy tudtuk, vége a közös játszásnak, vége a közös nyári vakációnak, meggyfák tövében madarak csicsergésének, virágok szirmai számolásának. Fájdalmas pillanatok voltak ezek; egymás nyakába borulva, hangosan zokogva. Aztán Roli a kezembe rakta az arany fülbevalómat. Azt mondta, egy kisfiú találta meg a patakparton. Ekkor már anyuék is megértették, hogy nem Roli volt, és hogy elhamarkodottan ítélték meg a származása miatt. De a közös nyaralások már akkor sem voltak többé.

Most, hogy így fojtogat a sírás, és az emlékek is itt vannak fátyolos szemeim előtt, s ha már eszembe jutott „Füles”, megkerestem. Igen, meglátogatom régi jó barátomat. Hiányzik.